

Τὰ κουρέλια της τινάζει,
καὶ μὲ βλέμμα φλογερῶ
ζῶπινα ζῶπινα, μού φωνάζει,
νὰ λυσάξῃς 'στὸ χορῶ.

'Ἐξω μούχλα κι' ἀγρία,
σῆκω νὰ ξαναφορέσῃς
τῶν χορῶν ζουρλομανθῶνα
καὶ ντουσιᾶ νὰ προσκαλέσῃς.

Γλέντισε καὶ σὺ, βρῆ Βλάχα,
καὶ μὲς 'στὸ 'δικό σου σπῆτι
ἄς ἀστράψῃ ἡ σακκαράκα,
τὸ γαλόνι, τὸ σειρήτι.

Κάλεσε τῆς σουσουράδες
καὶ τῶν μπάλων τῆς κυράδες,
νὰ πηδήσουν, νὰ χορέψουν,
καὶ μὲ σκίρτοσα νὰ σὲ ρέψουν.

Περιμένουν ἢ καυμέναιες
τὸν χορῶ σου μὲ ληχτάραις,
κάλεσε κρεατωμέναιες,
κάλεσε καὶ κοκκαλιάραις.

Μήτε μία νὰ μὴ λειψῇ,
κι' ἂν ὁ σκύλος σου πινάσῃ
ὄδες του κίγκκαλα νὰ γελιψῇ
γυναϊκίαια νὰ χορτάσῃ.

'Ἀπ' τὰ τόσα σου κορίτσιμα
βγάλε πιά 'στὰ τρυφερίτσιμα
κάν τὰ δύο σου, κάν τὸνα,
μὲ τὸν νιόν τὸν αἰώνα.

Βγάλτα, φρεμιλίτη, βγάλτα,
γιὰ ν' ἀρχίσουνε τὰ σάλτα,
κι' ἴσως 'στὸν χορῶ τῆς γλόκαις
τὰ παντρίψῃς ὀίχως προίκαις.

Σῆκω, τῶν χορῶν ξεφτερί,
'γρήγορα προετοιμάσου,
βγάλε μὲς 'ἀπ' τὸ φορτερί
ὄλα τὰ παρῶσμά σου.

Χορευτῶν παικῶν ψάλε
καὶ χορευτικῶν ἀγώνων,
καὶ σὲ κάθε τόχο βάλε
πανοπλίαις τῶν προγόνων.

Στῆσε τρώπαια πολέμων μὲς 'στὴ σάλα τοῦ χοροῦ
νὰ χορεύουν γύρω γύρω πολεμῶνχοι τοῦ καιροῦ.

Σπεριανοὺς καὶ ναυτικούς
'στὸ χορῶ νὰ προσκαλέσῃς,
καὶ τῆς ὄρας ὄστακοὺς
'στὸ σουπὶ νὰ παραθέσῃς.

Νὰ σεβίρῃς καὶ μπουτιγκιαις γιὰ νὰ δεῖξῃς 'στὴν Ἀγγλία
τὴν Ρωμαϊκὴν φιλία,
μὰ γιὰ νὰ μὴ σκάσουν πάλι
κι' οἱ προσάται μας οἱ Γάλλοι
τῆς μπουτιγκιαις σὰν ἀκούσουν
καὶ πατόκορρα μὲς λούσουν.

βάλε καὶ καμπόσους γάλους καὶ φραντζίλικη μουστάρδα,
καὶ 'στὸ στήθος νὰ κρεμάσῃς κατακόκκινη κονκάρδα.

Δὲν συμφερίει καὶ πολὺ
μὲ τοὺς ἄγγλους μόνον ναῖαι,
πρέπει ἄγχο, Φασουλῆ,
καὶ τοὺς ἄλλους νὰ θυμάσαι.

'Ὡ πατρίς, ἀφοῦ τὸ θέλεις
καὶ τοιαῦτα παραγγέλλεις,
εἶμαι πρόθυμος ν' ἀκούσω,
καὶ 'στους μπάλους καὶ 'στὸ λούσο
πρώτος πάλι νὰ φανῶ,
κι' ἄγγλογάλλος νὰ γενῶ.

Σῆκω σῆκω, Φασουλῖνα,
μὲ τὴν ντόπια μουσελίνα,
κι' ἡ πατρίς ἢ λαυρευτὴ
ἐπιμόνος ἀπατεῖ
νιόν μπάλο κοστουμὲ
κι' ἀπὸ σίνα κι' ἀπὸ 'μέ.

Θέλω τούτη τὴ φορᾶ,
Φασουλῖνα μου κυρᾶ,
τραντακτὸ κοστοῦμ νὰ κἀνῃς,
ποῦ τῆς ἄλλαις νὰ μουρλάνῃς.

Θέλω νᾶχῃ παπαροναῖς, ρόδα, τρανταφυλλιάς,
ἀρουραῖες, κατσαρίδες, σαύραις καὶ δεντρογαλιάς,
ὄλας τὰς ὄμοταξιαῖς τῶν ἀνθῶν καὶ φυτῶν,
ὄλας τὰς φυλάς ἐν γίνετῃ τῶν ἐντόμων κι' ἐρπετῶν,
μῆλα, τσάγαλα, μπουρναῖαις, μανταρίνια, κι' ἄλλα φρούτα,
κι' ἀραπόσταρα ψυμίνα, ποῦ νὰ λένε εἰναι τοῦτα;»

Μιὰ παρέλασι νὰ κάνουν μέσα 'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα
τὰ διάφορα τὰ ζῶα, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
τῆς ζῆρας καὶ τῆς θαλάσσης, κι' ὄλα τὰ πιστούμενα,
καὶ τὰ κλέη μας τὰ τώρα καὶ τὰ προηγουμένα.

Θέλω νᾶχῃ καὶ φεργάδες
καὶ τορπίλαις καὶ μπουρλόττα,
Τούρκους Μπέηδες κι' Ἀγάδες
καὶ πολέμων γεγονότα.

Θέλω νὰ σαλπῇ ἢ βίδα κάθε τσαλαπατεινοῦ
καὶ νὰ μείνῃ σὰν Νιόβη καθιμῆ παρτεγιάστρα,
θέλω τοῦτο τὸ κοστοῦμ νᾶχῃ τὸ Καραμπουνοῦ,
τὴν Μελοῦνα καὶ τὸ Μάτι καὶ τῆς Πριβίτζας τὰ κάστρα.

Θέλω νᾶχῃ πρὸς τοὺς ἄλλους
χρυσοὺς γράμμασι μεγάλους
καὶ τοῦ Κότταρη τὸ ρῆμα, τὸ σὲ κλιθεῖς κλιθεῖς,
καὶ τὸν πόλεμον ἐκείνον
τῶν σταυραειτῶν Ἑλλήνων
νὰ πατᾶ τῆς πανοπλίαις καὶ ν' ἀλείβεται μὲ νεφτί.

'Ἐλληνέες μου σταυροφόροι, σηκώθητε γιὰ τοὺς μπάλους,
τοὺς Τζῶν Μπουὺ ἂν ἀγαπάτε, μὴ θυμῶνατε τοὺς Γάλλους,
μὰ γιὰ νὰναι θυμομῶνοι
καὶ νὰ γράφουν ἐν ὄργῃ,
κάτι βέβαια σημαίνει
τῶν Ἑλλήνων ἡ στοργή.

Ὅμως γιατί θυμώνετε με τοὺς Ῥωμιοὺς, Φραντζέζοι;
 μή κι' ὁ Βουδούρης 'στὸν Φουρνὴ δὲν ἔκανε τραπίζι;
 μήπως κι' ὁ γέρο-Κορνῶνας εἰς ἐσχάτην εὐκλείαν
 ἐμβρόντητος δὲν ἦκουσε φωνῆς ἐκ τῆς Γαλλίας;

Μήπως ἂν τῶμα κάποτε Γερμανικὰ λουκανικά
 τὰ λούσα μας κι' ἡ γλῶσσα μας δὲν εἶναι Παρισιάνικα;
 κι' ὅταν κι' ἐδῶ παρήξεναι κι' ἀλλόκοτα τυχαῖνον
 κι' ὁ κόσμος ἀπορήσῃ,
 δὲν λέμε τότε πῶς αὐτὰ συγγνώστα συμβαῖνον
 καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι;

Μήπως παχῦτατα γαλιὰ
 'στὸν τόπο μας δὲν τρώετ;
 μὴ τὴν θερμὴν μας ἀγκαλιὰ
 καὶ σήμερα καὶ τότε

μὲ πάθος καὶ καρφύκτυπο σὲ σὰς δὲν τὴν ἀνοίγαμε;
 μὴ τίλος ἀλλὰ Γαλλικὰ 'στὸν πόλεμον δὲν 'φύγαμε;

Κι' ἂν ὠφῆθ' ὑπὲρ τῶν Ἀγγλοῦν τῶν Ἑλλήνων ἡ κραυγὴ
 πιθανὸν ἀγάπη τὴν σὲ καλὸν νὰ μὴν τοὺς 'βγῆ,
 κι' ὅσο σκούζεις γιὰ τοὺτους καὶ 'στὸν Κρούγερ πᾶμε κόντρα
 εἶναι ὁδοὺς γιὰ τοὺς Μπίτερς μήπως φθάσων μὲς 'στὴ Λόντρα.

Ἄλλ' ἂν γίνῃ τίποτε κακὸ
 κι' ἂν τοὺς Ἀγγλοὺς ὀλοὶ κλαῖνε,
 ἐγὼ πάντα θὰ φωνάζω
 πὺς αὐτὰ γιὰ τοῦτο φταῖνε,
 ποῦ δὲν ἤθελαν νὰ πάρουν 'στῆς Ἀγγλίας τοὺς στρατοὺς
 καὶ Ῥωμῶν σταυραετοὺς.

Ὁ καιρὸς ἐπιγεῖ, δούλοι... σῆκο 'γρήγορα, κυρὰ,
 γιὰ τὸν μπάλο τὸν καινούριον πᾶσ' εὐθὺς τὸν κωμπαρᾶ,
 μὲς 'στὴ σάλα γύρω γύρω νὰ γενῇ καὶ γαλαρία
 καὶ καμπόσα θεωρεία.

Ἡ Φασ.—Μόλις ἔμαθαν καὶ πάλι πῶς θὰ δώσωμε χορὸ
 'σηκωθῆκαν 'στὸ φτερό,
 κι' ἔχω τόσας ἐπισκέψεις κι' ἔχω τόσας παρακλήσεις,
 μὴτ' ἐμένα νὰ ξεχάσῃς. μὴτ' ἐμὲ νὰ λησμονήσῃς, ο
 κι' ἐγὼ λέγω σ' ὄλους κι' ὄλαις, ντυλικάτε μου μαρι,
 εὐχαριστω, εὐχαριστω, μὰ τὸ σπῆτι δὲν χωρεῖ.
 Ὁ Φ.—Μὴν ξεχάσῃς νὰ καλέσῃς κάθε νοῦ πολιτικὸν,
 καὶ πρὸ πάντων κάθε κόμμα, ποῦ λιμάζει νηστικὸν.

Ἡ Φ.—Τὶ δουλειὰς καὶ τί μιλιέται!... μοναχὴ βου δὲν
 [προσβαῖνον,

ἔρχομε καὶ κατὶ δούλους, ποῦ κυττάζων σὰν χαζοί,
 πῆγαμε 'στὴν Περικλέτου νὰ τῆς 'πῆς πῶς τὴν προσμένω
 τὰς προσκλήσεις τοῦ χοροῦ μας νὰ τῆς γράψωμε μαζί.
 Τὶ χαρὰ μου, τί χαρὰ μου!... πᾶλο γιὰ τὴν ντουζαλέτα,
 πάρε 'γρήγορα σαποῦνι νὰ λουστρήσῃς τὰ παρκίτα.
 Ὁ Φ.—Τὶ δουλειὰς, τί φασαρίες!... γιὰ τὴν Περικλέτου
 μὴν ξεχάσῃς καὶ τοὺς Πρίστεις... [τρέχον.

Ἡ Φ.— 'Στὸν κατάλογο τοὺς ἔχω.
 Ὁ Φ.—Καὶ τὸν Ἄγγλο καὶ τὸν Γάλλο νὰ καλέσῃς παρεμβῆς,
 πρίστεις μὲ τὰς προσκλήσεις μήπως παρεξηγηθῆς.

Δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου 'στὰς παρούσας συμφορὰς
 ὁ καινούριος μπάλος νάχῃ συνεπείας σοβαρῆς.

Ἡ Φ.—Μὴ σὲ μέλη μὴ σὲ μέλη, πάω γιὰ τὴν ντουζαλέτα,
 σὺρε 'πὲς καὶ τὸν μπακάλη νὰ μὰς στείλῃ σπερματιστά.

Ὁ Φ.— Μὰ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἔκεινα
 μὴν ξεχάσῃς, Φασουλίνα,

κι' ὄλους 'πῆγαν 'στὸ Παλάτι καὶ 'στὸν Παρνασσὸν τὸν μπάλο.
 Ἡ Φ.—Μὴ σὲ μέλη, κι' ὄλους κι' ὄλους μὲς 'στὴ λίστα θὰ τοὺς
 [βιάζο.

Ὁ Φ.—Μὰ 'στῆς τόσαις φασαρίαις καὶ 'στὰ ντράβαλα τοῦ
 τοῦ παράφρονος κι' ἐξάλλου, μπάλου,
 ἔχω κι' ἕναν βρωμιόμυξα καὶ φυσᾶ καιρὸς νοτιάς,
 πλὴν ποσῶς μὴ λημονήσῃς
 ν' ἀναφέρῃς 'στὰς προσκλήσεις

ὅτι πρέπει νάλθουν ὄλαις μὲ κοστούμι τῆς φωτιάς.
 Θέλω δηλαδὴ νὰ γίνῃ κατακόκκινος χορὸς
 καὶ σὰν ταῦρος νὰ μουγγρίω μὲ τὸ χρωμα τοῦ πυρὸς.

Ἡ Φ.—Κύτταζε, κτυποῦν τὴν πόρτα...

Ὁ Φ.— Βίτσιται μὰς ἦλθαν πάλι...
 θὰ μὰς στρίψουν τὸ τσερβίλο, μῆλο μου καὶ πορτοκαλί.
 Σῆκο, πρόσταζε τοὺς δούλους, ἀναστάτωσε τὸ σπῆτι,
 κι' ἐγὼ πάω, Φασουλίνα, 'στὸν Ζωρζὴ Δρομοκαίτη,
 γιὰ νὰ 'πῶ τὸν Τσιριγῶτη νὰ τιμῆσθ' ὄχιως ἄλλο
 τὸν καινούριον μὰς τὸν μπάλο.

Ἡ Φ.— Ναι, νὰ τρέξῃς σὺθωρε,
 μὰ κι' ἐγὼ, μὲν σὲρ μαρι,
 προσκλητήρια θὰ στείλω σὲ πολλὰς καὶ σὲ πολλοὺς,
 ποῦ χρωστοῦν τὸν Τσιριγῶτη καὶ τῆς κάθε Μιχαλοῦ.

Ὁ Φασουλῆς, ὑπόδειγμα πολίτου, πηγαίνει νὰ δηλώσῃ τὸ σκυλί του.

Ὁ Φ.— Νάτο τὸ κανακάρικο, τραβώντας σὰς τὸ φέρω,
 καὶ τοῦτο φόρο τοῦ λοιποῦ θὰ δίνῃ 'στὸ Καυβέρνο.
 Ἔλα, βρε Γκιουλι, 'στὸν Ἐφρακ, κι' ἔμπρός του σοῦζα μείνε,
 κυττάε τὸ κεφάλι του κι' ἔκεινο του τὸ βλέμμα,
 λαγωνικὸν σὰς φαίνεται, λαγωνικὸν δὲν εἶναι,
 τῆς Νέας Γῆς σὰς φαίνεται, κι' εἶναι τῆς γῆς μὰς θρέμμα.

Νάτο τὸ κανακάρικο... δὲν εἶναι 'στὰ καλά του
 καὶ πάσχει πρὸ καιροῦ,
 κι' ἔμπρός μας δειχνεῖ ντεκολοτὲ τ' ἀφάρτα κόκκαλά του
 σὰν ντάμα τοῦ χοροῦ.

Ὅταν τὸ θερὶξ' ἡ πεινὰ
 δὲν ἀκούς γὰυ γὰυ καὶ γρίνα,
 δὲν χαϊδεῖς, δὲν θωπεῖς σὰν τὸ γύρω σκυλολόγι,
 μόνον ἂν τοῦ ὄσῃς τρώγει.

Καὶ γι' αὐτὴν τὴν συστολὴ του καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἀφασία
 σκύλος λέγεται κοῦτος
 κι' ἔχει μείνει σκελετός...
 σὰν πεινᾶς καὶ δὲν γαυγίζεις κατανατῆς γιὰ τὰ Μουσεῖα.

Βρε σκυλί μου, τοῦ φωνάζω, τὸ φιλότιμο ν' ἀφήσῃς,
 ποῦφαγε τὸν Κυβερνήτη, πρὶν τρισάθλιος φορφήρ,
 πλὴν αὐτὸς 'στὸνς μαχλαδῆς τὴν ἰσχυρότητα τοῦ σέρνει,
 μήτε φῶλα δὲν τὸν πᾶνει, μήτε μπόγις δὲν τὸν πᾶνει,
 καὶ 'στὸνς νόμοις ὑποκύπτει καὶ τοὺς φόρους τοῦ πληρώνει,
 κι' οὔτε Βουλευτὴ δὲν ἔχει κι' οὔτε μαζάρια 'στὴν Κρόννη.

Σὲ σκλαβόνοι μὲ τὸ μάτι μόλις στρέψῃς νὰ τὸν ὄσῃ,
 δὲν λιγόνεται γιὰ σκύλους ὅπως ἄλλοι ἀναίετοι,
 ἂν καὶ σκύλος, μὰ δὲν ἔχει κινικὸν κι' ἀχρεῖον ὄρα,
 τοὺς ὄμοιους του τιμᾶ,
 φαίνεται αἶνιγμα καὶ γίγροσ,
 Γκιουλι τὸν λένε καὶ βρωμᾶ.

Κι' ἂν τοῦ λούσου σκύλος εἶναι καὶ σκυλί τοῦ ραγιατοῦ,
 μὰ γιὰ νὰ φηγοπληρώσῃς
 ἔργομαι νὰ τὸν δηλώσω